

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

Γράφει και επιμελείται η Ανθή Πέτσα - Σαββίδου

Καθώς ένας-ένας οι άνθρωποι της Κυθρέας φεύγουν, νιώθουμε τη ζωή μας, όσο περνά ο καιρός, να ερημώνει και να αδειάζει, όπως ακριβώς ερήμωσαν και άδειασαν οι δρόμοι και οι γειτονιές μας...»

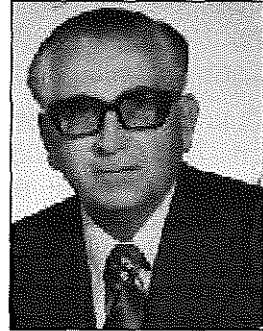
Μ. Σάββα, Δήμαρχος Κυθρέας

Θεμιστοκλής Κανικλίδης

1920 – 2008

του Γεωργίου Κοκή

Ο Θεμιστοκλής Κανικλίδης, ή όπως ήταν ευρύτερα γνωστός ο Θεμιστός ο δάσκαλος, γεννήθηκε στις 25 Μαΐου, 1920 στην Κυθρέα. Ήταν το δωδέκατο παιδί του Στυλίου και της Ελένης Κανικλίδη, το γένος Ακαθιώτη. Στα πέντε του χρόνια ορφάνεψε από πατέρα. Αυτό όμως δεν στάθηκε εμπόδιο στη σωστή διαμόρφωση του χαρακτήρα του και τη δίψα του για μόρφωση. Παρά τις αντίξοες οικονομικές συνθήκες φοίτησε στο Παγκύπριο Γυμνάσιο και στη συνέχεια στο Διδασκαλικό Κολλέγιο Μόρφου.

Στις 5 Σεπτεμβρίου 1948 παντρεύτηκε τη Νίτσα Λεμονοφίδου και μαζί έζησαν 60 χρόνια ευτυχισμένου έγγαμου βίου. Απέκτησαν δύο παιδιά, τον Πανίκο και τη Στέλλα.

Έφυγε στις 2 Σεπτεμβρίου 2008 και η κηδεία του έγινε στην εκκλησία του Αποστόλου Βαρνάβα στη Δασούπολη. Τον Θεμιστοκλή Κανικλίδη αποχαιρέτησαν εκ μέρους του Συνδέσμου Συνταξιούχων Εκπαιδευτικών Δημοτικής Εκπαίδευσης ο κ. Γεώργιος Λουκά, που εξήρε το διδασκαλικό του έργο και την προσφορά του στην παιδεία και εκ μέρους της οικογένειάς του ο κ. Γεώργιος Κοκής που είπε:

«Ο Θεμιστοκλής Κανικλίδης, ο Θεμιστός ο δάσκαλος, οδεύει τώρα στο δρόμο της αιωνιότητας. Καλό σου ταξίδι, αγαπητέ μας φίλε γνωστικέ, συνάδελφε εξαίρετε, θείε εκκληκτέ, πατέρα στοργικέ, παππού περιζήτητε, σύζυγε πιστέ. Στο ταξίδι σου τούτο το στερνό, είμαι σίγουρος πως θα έχεις παραστάτη θερμό και προστάτη ακαταμάχητο τον ίδιο τον Θεό και πως οι άγιοί του άγγελοι θα σε συνοδεύουν μέχρι που να φτάσεις, χωρίς καμιά δυσκολία και ταλαιπωρία, στις αγκάlies του Ουράνιου Πατέρα, γιατί απέδειξες περίτρανα με την επίγεια ζωή σου, πως το αξίζεις και για τούτο σου ταιριάζει απόλυτα.

Δάσκαλος ήσουν στη ζωή σου και δάσκαλος παρέμεινες ως τη στερνή νιοή σου. Δίδασκες όχι μόνο με τα λόγια, αλλήλ' έμπρακτα έδινες σ' όηους γύρω σου, το τρανό μήνυμα της εν Χριστώ ζωής, της δια βίου μάθησης, νουθετούσες και καθοδηγούσες τον καθένα στο δρόμο της αρετής, της φιλαλληλητίας και της φιλοπατρίας. Για τούτο όσοι σε γνώρισαν επεδίωκαν τη συναναστροφή μαζί σου, γιατί το ένιωθαν και το καταλάβαιναν πως εκείνοι θα έβγαιναν κερδισμένοι.

Μικρός, ήσουν το δωδέκατο παιδί του Στυλή και της Ελεγκούς του Κανικλήδη, στερήθηκες του πατέρα την πολυπόθητη προστασία και βοήθεια. Τούτο όμως δεν στάθηκε εμπόδιο στη ζωή σου και τη σωστή διαμόρφωση του χαρακτήρα σου, γιατί πίστευες και στηρίχθηκες απόλυτα στις δικές σου δυνάμεις, που σ' οδηγούσαν να προχωρείς σταθερά στο δρόμο της γνώσης και της προκοπής και παρ' όηες τις αντιξοότητες πέτυχες απόλυτα το στόχο που έθεσες στη ζωή σου. Προχωρούσες σταθερά σ' αυτόν και όσο και αν ήταν τούτος ανηφορικός και δυσκολοβάδιος, ποτέ σου δεν πισωγύρισες, αναζητώντας άηλιον πιο βοηικό. Προχωρούσες πάντα σταθερά σ' εκείνον και κατάφερες να έχεις τη μια επιτυχία μετά την άηλη κι όηο ψηλότερα ν' ανεβαίνεις.

Θυμούμαι την πρώτη γνωριμία μαζί σου, όταν μαθητής εγώ στην Στ' Δημοτικού επισκέφθηκα το πατρικό σου σπίτι και εσύ ήσουν φοιτητής στο Διδασκαλικό Κολλέγιο Μόρφου, πόσο ζήηησα την επιτυχία σου εκείνη και θέηησα ν' ακολουθήσω το παράδειγμά σου. Δεν έτυχε να συνεργαστούμε στο δύσκολο έργο μας, αλλήλ' μάθαινα και χαιρόμουν τις επιτυχίες που είχες σ' όποια κοινότητα και αν υπηρετούσες. Σε διαδέχθηκα στο Δημοτικό Σχοηείο της Δευτεράς, από όπου αφυηρητήσες. Εκεί άκουσα από κοντά τα επαινετικά λόγια τόσο των συναδέηηφων με τους οποίους συνεργαζόσουν, όσο και των κατοίκων της κοινότητας, για την προσφορά σου προς τα παιδιά τους, αλλήλ' και την ευεργετική διαμονή σου προς όηους εκεί. Μια κι έχασες με την εισβολή το δικό σου αρχοντικό, που είχες στήσει εκεί στην Κυθρέα, στο οποίο αηηθινά περνούσες ευτυχισμένα με τη σύζυγό σου, τη Νίτσα του Παναγιώτη του Λεμονοφίδη και τα δυο σας παιδιά, τον Πανίκο και τη Στέηηα, στα οποία έδωσες σωστή ανατροφή και τα απαραίτητα πανεπιστημιακά εφόδια, έτσι που όχι απηώς να σου μοιάσουν αλλήλ' να γίνουν πολυ καλύτερά σου και ν' αποτεηέσουν ζηηηευτά γόνιμα κύτταρα της κοινότητας, κατέφυγες στη Δευτερά, όπου βρήκες καταφύγιο και απασχόηηση μέχρι την αφυηρητήσή σου από τη πετυχημένη πορεία σου στη Δημοτική Εκπαίδευση. Εσύ έβαζες γερά τα θεμέηηια της μόρφωσης, έτσι που τα παιδιά που πέρασαν από τα άηια χέρια σου να μπορούν να κτίσουν γερό και αρμονικό της γνώσης το ζηηηευτό οικοδόμημα, εχέγγυο κάθε επιτυχίας.

Για τούτο ο διδασκαλικός κόσμος πενηθεί το χαμό σου και η κυθρεώτικη κοινωλία νιώθει φτωχότερη, που δε θα βρίσκεσαι πια ανάμεσά της.